

Forslag, er da, at der af de *hidtidige* Statsindtægter ikke ydes væsentlig større Tilskud til Tiendens Afløsning end efter Lov 8. Maj 1894. Derimod paalægges der al *Formue* og alle *Ejendomme* her i Landet en mindre Ekstraskat for at fremskaffe de Midler, der ere nødvendige, naar Formaalet skal virkeliggøres. Som Tiendeloven nu foreligger, er den i det væsentlige en Forskydning over paa *al* Formue og *al* Ejendom af en Del af de Byrder til Præst og Kirke, som Bondejorden hidtil har været ene om at bære.

Hensigten med Ændringsforslag under Nr. 3 og 5 om de indkøbte Tiender er at skabe den størst mulige *Lighed* over for Afskaffelsen af Tiendebyrden mellem Besidderne af Bondejorden. For de ikke indkøbte Tiender fastsætter Lovforslaget, at Tiendebyrden ophører med Betaling af det 18-dobbelte af Tiendens aarlige Værdi, medens der intet Hensyn tages til, om Tienden er behæftet med privat Gæld, eller om saadan Gæld er stiftet i Anledning af Tienden. Disse samme Regler ønsker man i Hovedsagen at gennemføre for de indkøbte Tiender. For Kongetiendens Vedkommende har man taget direkte Sigte herpaa ved Bestemmelsen om, at Staten tilskyder, hvad der er betalt ud over det 18-dobbelte af Tiendens aarlige Beløb, dog ingen Sinde mere end hvis Tienden var Genstand for Afløsning efter Loven. — Med Hensyn til Kirketienden kunde man ikke gaa saa lige til Værks, idet det næsten altid vil være umuligt at godtgøre, hvad der virkelig er givet for den Del af Tienden, der kommer Køberen til gode. Vedligeholdelsespligten over for Kirken kommer her ind som et Moment, der kuldaster Beregningerne. Man har da hugget Knuden over ved at foreslaa, at de Ydere, der have købt deres Kirketiender, faa et Tilskud af 2 Aars Kirketiende foruden Afløsning efter Forslagets almindelige Regler af deres Forpligtelse til Kirkens Vedligeholdelse. — Til andre Realbyrder eller til Pantegæld, der hviler paa Konge- og Kirketienden, foreslaas der derimod ikke Tilskud af Statskassen. Besparselsen her-

ved antages omtrent at kunne opveje Merudgiften ved de andre Ændringer; saa at Statskassens samlede Udgift bliver omtrent den samme som efter det af Landstinget vedtagne Forslag.

I Anledning af, at man i en Del Kommuner for faa Aar siden i Henhold til Landkommunalloven har bortskaffet Degnetienden, har Spørgsmaalet været rejst, om denne Transaktion skal stilles lige med et Køb af Tienden eller en egentlig Afløsning. Afgørelsen af dette Spørgsmaal, hvis Løsning er tvivlsom, ogsaa under Hensyn til, at Tienden som Regel ikke er udslettet af Pantebøgerne, henhører imidlertid rettelig under Tiendekommissionen.

I Forslagets § 2 bestemmes, at Tiendeydernes halvaarlige Ydelser erlægges paa Amtstuen *sammen* med de kongelige Skatter og Afgifter. Da nu ifølge Lov om Ejendomsskyld § 7 et ikke ringe Antal af ganske smaa Ejendomme paa Landet ville blive helt fritagne for Ejendomsskat, og altsaa ingen Konti faa paa Amtstuerne for Skatter, ligger det nær, at disse Ejendomme ogsaa fritages for Tiendeydelsen, for saa vidt denne kun er en ren Bagatel. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 13, der er tiltraadt af *hele Udvalget*. Den her satte Grænse af 6 Kr.s Kapitalværdi syarer til en aarlig Tiende af 25 Ø. Efter Forslaget vil rimeligvis henved en halv Snes Tusinde Smaafolk blive fri for 2 Gange aarlig at indbetale nogle ganske faa Øre, hvis Bogførelse desuden vil forvolde Amtstuerne betydeligt Arbejde. Ændringen vil sandsynligvis kun medføre en Merudgift for Statskassen af 2—3,000 Kr. aarlig.

I § 24, 1ste Stykke, næstsidste Punktum, findes, for det Tilfælde, at Tiendeydere, der selv eje deres Kirke, ønske at bevare deres Ejendomsret til Kirken, den Bestemmelse, at „Kirkeministeren bestemmer Vedligeholdelsespligtens Omfang“. Denne Bestemmelses Betydning og Rækkevidde er meget uklar. Et Flertal stiller Ændringsforslagene Nr. 27, 28, og 29, der bevirke, at Forholdet med Hensyn til Kir-